

[Skov Jørgensen.]

nu eller ved anden behandling oplyse, hvad man ved lovens fremsættelse skønnede at udgifterne ville blive — der var dengang, så vidt jeg husker, regnet med en merudgift på 700 000 kr. — men i særlig grad ville jeg gerne have, at den højtærede socialminister oplyste, hvad udgifterne blev.

I forbindelse med den økonomiske side af lovens administration finder jeg grund til at pege på det ejendommelige, at talelærere, der kan have færre forudsætninger for undervisning af læsehæmmede end de specielt uddannede læseklasselærere, får en anden betaling end disse for samme arbejde. Det står at læse i socialministeriets cirkulære af 30. september 1954. Jeg finder ikke den pågældende bestemmelse rimelig og beder den højtærede socialminister se på cirkulæret.

Med disse bemærkninger giver jeg for så vidt udtryk for, at der er grundlag for en revision af loven, men vi vil gerne bøje os for den højtærede socialministers ønske om at se tiden an endnu et år. Det vil sikkert ikke være sådan, at forholdene til den tid er afklaret. Det første hold af talelærere fra Danmarks lærerhøjskole vil endnu ikke være uddannet til den tid, lærermangelen vil stadig give samme vanskeligheder som nu, men lad os tales ved om et år. Et af de gladelige tegn på en heldig udvikling har været det stigende samarbejde mellem folkeskolens særundervisning og taleinstitutterne. Der ligger heri en udvikling, som er værd at afvente, og jeg vil gerne begrunde vor tilslutning til udsættelsen i ønsket om, at dette samarbejde kan finde ind i en egnet praksis før lovens revision. En heldig udformning af dette samarbejde er for os at se noget helt afgørende for en god løsning af undervisningen af talehæmmede og børn og unge med læsevanskeligheder. Vi giver altså fra vor side tilslutning til lovens forlængelse.

Gertie Wandel: Den lov af 1954, hvis revision vi i dag vil udskyde, bragte væsent-

lige ændringer i flere forhold inden for forsorgen for de talelidende. Udgifterne til ambulans behandling af talelidende blev overtaget af staten, hvorved kommunerne blev fritaget for dem; tvangsbestemmelserne bortfaldt, og sværere tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed blev underkastet samme regler som tilfælde af talelidelser. Socialministeren blev derudover bemyndiget til at fastsætte nye regler for indberetning af de forskellige tilfælde af lidelser.

Trods disse nye regler for indberetning til særfor sorgen blev det under behandlingen af lovforslaget dengang fra forskellig side, bl. a. af mit partis ordfører, det ærede medlem fru Erna Sørensen, fremhævet, at al undervisning af denne art, der kunne overføres til den almindelige folkeskole, burde overføres dertil, og bestemmelsen om lovens revision i året 1958-59 blev indsat, netop for at man kunne tage stilling til, om folkeskolen havde løst problemerne på tilfredsstillende måde.

Når den højtærede socialminister i dag begærer revisionen udsat, er det imidlertid såre forståeligt. For det første har det udvalg, som den højtærede minister som undervisningsminister selv nedsatte i 1955 vedrørende særundervisningen, endnu ikke afsluttet sit arbejde, og for det andet skulle bestemmelserne i skoleloven om særundervisning i folkeskolen for børn med talelidelser, svagt syn, svag hørelse, små evner eller læsevanskeligheder først træde i kraft i 1958. Mit parti kan derfor fuldt ud tilslutte sig den højtærede socialministers bemærkning ved fremsættelsen af lovforslaget om, at det under disse omstændigheder i dag ikke vil være muligt at nå frem til en klar afgrænsning af særfor sorgen og folkeskolens opgaver med hensyn til de talelidende og de ordblind. Vi har ydermere ligesom det ærede medlem hr. Skov Jørgensen vore tvivl om, at en tilfredsstillende udbygning af folkeskolens særundervisning overhovedet vil vise sig næste år. Det er nemlig som fremhævet først og sidst et spørgsmål om de nødvendige lærer-